

L'Estat Català ★

PUBLICACIÓ DE ORIENTACIÓ NACIONAL

Direcció: FRANCESC MACIÀ, Diputat

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Sant Honorat, 7, 1ª pral.

Per la França

Catalunya fins pensant amb ella mateixa, no pot ésser sorda a les commocions de la vella Europa.

I el Nacionalisme Català, deu intervinde en la polèmica internacional, sempre en aquell sentit que sigui contrari al poder que detenta el voler lliberatiu de la Pàtria.

I si aquest sentit s'escau precisament en una pregona simpatia com la que sempre França ha inspirat a Catalunya esdevé ja un doble motiu de gran eficàcia.

Catalunya ja té contrets sacrificis per la causa de França. Quan Catalunya ha anat contra França, ha sigut una Catalunya desnacionalitzada, una Catalunya espanyola. Quan Catalunya s'ha rebelat contra Espanya; quan Catalunya s'ha sentit possessionada del seu valer nacional, ha mirat a França; en demanda d'una ajuda eficaç.

Si Catalunya ha rebut greuges de França, no ha sigut del poble francès, ha sigut de les

dinasties de França. En canvi Castella, erigida en directora de les terres hispàniques, ha agreujat Catalunya sempre des del rei fins l'últim vasall.

Per això en aquestes hores una mica plenes d'engúnia en que la pau del món sembla sotraguejar-se novament i les espases de l'imperialisme Germànic tornen a desenvainar-se. **ESTAT CATALÀ** es fa ressò de la voluntat d'aquells herois catalans que en la gran guerra donaren la seva sang per la causa de la Fransa eterna i uneix el seu clam junt amb aquells voluntaris de Nord-Amèrica, qui per boca del coronel Owsley han dit la seva paraula d'adhesió.

El nostre nacionalisme no és certament un feixisme, ni som uns «camelots du roi». És anti-imperialista i fonament democràtic. Pugnem igualment per la llibertat de la Nació, com per la llibertat dels homes de la Nació. I per això no podem solidaritzar-nos amb un Estat que

ha detestat llibertats de pobles, que els ha anorreat bàrbarament i ha volgut inondar de sang els camps de les nacions llatines, ara i sempre lligades per raons naturals a la vida de Catalunya. I si l'opinió general a Catalunya fos encara favorable a l'Alemanya — que no ho és — nosaltres com a homes dignes ens rebelaríem contra la raça que assassina Liebknecht i Rosa Luxemburg.

Contraris a l'acció francesa, sols ho poden ésser aquests esclaus, que des de la Casa del Poble de Madrid combaten en nom de la dignitat proletària el nacionalisme català i l'acció defensiva de França a la conca del Ruhr.

Són esclaus de raça i per això la seva psicologia s'avé més per l'Alemanya, espill de totes les esclavituts, que no per França mare de totes les democràcies.

Ja ho sabeu, patriotes. Per la França la nostra voluntat i el nostre esforç. El Nacionalisme Català és ja avui prou fort i po-